

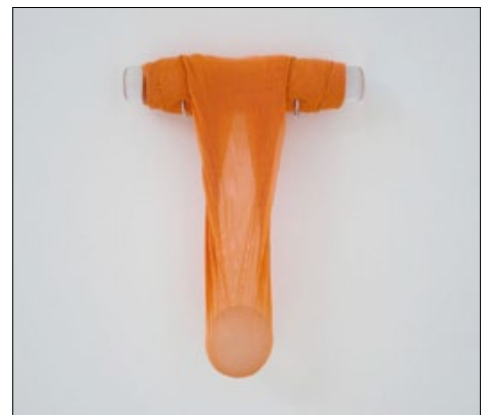


Serien "Redskap" (2017) påminner om de läppstift i glas som Åsa Jungnelius producerade för Kosta Boda.

FOTO: PETER FEURST



"Tillbaka till skogen" drar tankarna till ett piercat kvinnligt underliv.



Det finns många associationer till kvinnliga och manliga könsorgan på utställningen.

Åsa Jungnelius utställning på Vandalorum är en fullträff, skriver konstkritiker Sara Arvidsson. Hennes arbete är befriat från pekpinnar och ängslighet.

Jungnelius utställning är en fullträff

Recension

Åsa Jungnelius

"Artefakter: sakernas härkomst"

Vandalorum

Visas till den 29 september

JAG HAR MÅNGA gånger förundrats över hur vissa formgivares uttryck förändras när de tillfälligt söker sig till den "fria" konsten. Detsamma kan naturligtvis sägas om konstnärer när de börjar skapa nyttobaserade objekt, även om det inte är riktigt lika vanligt. Men ännu vanligare är det med konstnärer och formgivare som aldrig någonsin skiftar spelplan: de kramar sig fast vid sina grundmurade rutiner.

Åsa Jungnelius fantasifulla utställning "Artefakter: sakernas härkomst" på Vandalorum är ett talande exempel på hur rikt resultatet kan bli när en person varken behöver eller vill välja en specifik inriktning. Jungnelius är lika mycket konstnär som formgivare och ingen av kategorierna väger tyngre än den andra. Hennes arbeten är i mina ögon mer excentriska och diskursiva än många "renodlade" konstnärers samtidigt som de ger prov på en avancerad hantverksskicklighet. De gör mig härligt konfys. Här finns en ousinlig lust att

utforska nya möjligheter, nya gränser.

UTSTÄLLNINGEN HAR PRODUCERATS av Nya Småland: ett initiativ vars syfte är att introducera internationell samtidskonst i landskapet och sammanföra den med verk av lokala aktörer. Inom ramen för deras verksamhet produceras inte bara utställningar utan också konferenser, workshops, seminarier med mera.

I en katalog, som har getts ut i samband med denna utställning, kan man följa en konversation mellan Åsa Jungnelius och den äldre scenografen Gunilla Palmstierna-Weiss. Jungnelius berättar att hon började arbeta med glas på grund av att hon inte alls var förtjust i sakernas ordning. Glasindustrin hade länge varit en grabbig domän och detta var något hon ville påverka.

Som en kommentar på det småländska glasrikets manliga överrepresentation innehåller utställningen en fotosvit som porträtterar olika män i verkstadslokaler. Jag får intrycket att männen har arbetat för Jungnelius. De ser ut att njuta av hur kameran vandrar över deras kroppar och de ser påfallande milda ut, så långt ifrån det härskande machoidealet man kan komma. Några visar sina bara bröst, an-

dra bjuder enbart på blyga leenden. De verkar sårbara och nöjda.

UTSTÄLLNINGSLOKALENS GOLV HAR täckts med en mjuk vit matta. Åsa Jungnelius arbeten framträder likt godisfärgade punkter i det ljusa rummet. Många av dem går i rosa toner. Några har placerats på socklar, andra har lagts direkt på golvet. Installationen är så effektiv att jag blir smått salig. Ett återkommande drag är Jungnelius förmåga att kunna ta sig an ett tema och vidareutveckla det i en mängd olika kombinationer. Stor vikt har lagts vid organiska figurer som associerar till både kvinnliga och manliga könsorgan och hur de på olika sätt påminner om former i djur- och växtvärlden. En hårig skulptur som har försetts med en stor metallring drar öskt tankarna till ett piercat kvinnligt underliv, dess titel är "Tillbaka till skogen".

Det är knappast en överdrift att kalla hennes verk klichéartade, något som exempelvis kan sägas om en grupp snäckor i skimrande glas från 2017, där de slidassocierande föremålen framstår som övertydliga symboler för kvinnlighet. Jag tänker bland annat på Hannah Wilkes keramiska verk "Sweet Sixteen". Men trots att Jungnelius pro-

"Det är knappast en överdrift att kalla hennes verk klichéartade, något som exempelvis kan sägas om en grupp snäckor i skimrande glas från 2017, där de slidassocierande föremålen framstår som övertydliga symboler för kvinnlighet."

duktion är så schablonartad, eller kanske just därför, tycks den mer humoristisk än den konst som skapades av feministiska pionjärer under 1970-talet. Upprepningen trappar upp komiken. Extra lustigt blir det i en installation där en mängd så kallade "snippskålar", som man med nöd och näppe skulle kunna äta ur, står uppradade på ett findukat bord vars mitt kröns av en stor pyntad fallos. I detta fall spökar Judy Chicagos ikoniska installation "The Dinner Party" men till skillnad från föregångaren pressar Jungnelius också in en penis i tjejmiddagens centrum.

REFERENSERNA TILL NATUREN dominerar men här finns likaså element som härrör från den urbana miljön. Serien "Redskap" (2017) erinrar om de läppstift i glas som hon har producerat för Kosta Boda, men i denna uppdaterade version påminner de

mest om vapen hämtade från en sci fi-film.

Jag känner ingen tvekan, denna utställning är en fullträff. Åsa Jungnelius arbeten är befriade från pekpinnar och ängslighet och trots att de är fullspäckade med sex blir de aldrig explicit råa. Allra mest betagen blir jag i hur hennes avslappnade förhållande till såväl design som konst avspeglas i objektens könspolitiska innehåll. Rollerna är inte huggna i sten, de är till för att lekas med. I denna värld är skapelseberättelsen under ständig omvandling.



Sara Arvidsson

Frilansande konstkritiker och skribent. Skriver även i bland annat Göteborgs-Posten och Konsten.net.
Mejl: kultur@hallmedia.se